

Madvig: Da Ingen synes at have forlangt Ordet, skal jeg sige et Par Ord endnu, uden at ville forlænge Striden. Jeg har ikke væsentlig talt imod den tredie Inspektør; jeg gjorde opmærksom paa de Betænkeligheder, der kunde være ved at forøge Embedsmændenes Antal, men sagde ogsaa, at denne Vanstæthed kompenseredes jo ved, at Vicepolitidirektørbetødet var foreslaaet at skulle bortfalde, og man maa erindre, at ved første Behandling hentydede jeg just til, at naar man behøvede flere Forretninger udførte paa andre Steder, var Afskaffelsen af Vicepolitidirektørposten det, hvori man kunde søge en Lettelse. Jeg er altsaa i god Overensstemmelse med, hvad jeg dengang sagde. Forfaavidt jeg yttrede, at vi ikke skulde slaae Adskillelsen fast, førend vi fik Erfaring, sagde jeg netop, at vi ikke skulde fastslaae det ved Lov, men at man gjerne kunde forsøge ad Regulativets og den praktiske Erfarings Vej, om det ikke kunde gaae; saa troer jeg, vi fik Erfaring her paa Stedet, og den behøve vi; thi vi kunne ikke støtte os paa en Erfaring fra London. Jeg gjorde ikke blot opmærksom paa Londons Størrelse, hvilken langt overgaaer, ja er den tidobbelte af Kjøbenhavns, saa at Alt der antager ganske andre Dimensioner, men ogsaa paa, at den hele Londonste Indretning støtter sig til andre Institutioner. Politiet der er ikke alene et Hovedstadspoliti, et Metropolitanpoliti, men det er en Skabning, som man andesteds har vanskeligt ved at indføre i Livet fra Nytt af, da det støtter sig der til andre kommunale Former, andre nationale Vaner. Jeg sagde slet ikke, at vi ikke skulde have et Opdagelsespoliti, men kun, at man ikke ved Lov en skulde trække bestemte Grændser mellem Opdagelses- og Ordenspolitiet, og at man heller ikke i Livet skulde lade Grændsen træde for skarpt, synligt og mærkeligt op, og det troer jeg meget godt kan bestaae dermed, at man vil have Grændser. Naar man, for at godtgjøre Nødvendigheden af et særegent stillet Opdagelsespoliti, beraaber sig paa det Savn, der nu her skal føles, tør jeg ikke i den Henseende beraabe mig paa nogen synderlig Erfaring, men jeg troer dog, at naar man i saa Henseende navnlig anfører, at vore Kriminaldommere i Kjøbenhavn nu ere

de, der væsentlig opbage Forbrydelser, kunde dette maaskee forholde sig noget anderledes. Jeg antager vel, at den Bestemmelse, at enhver Arrestant inden en vis kort Frist skal stilles for sin Dommer og derefter overgaaer under en anden Behandling, gjør, at Opdagelsen for en stor Deel fremkommer under Behandlingen for Kriminaldommeren, men tillige at Grundlaget for den hele Opdagelse nu for en stor Deel tilveiebringes ved det egentlige eksekutive Politi, og at det først kommer ind i Akterne hos Kriminaldommeren. Man maa her vel adskille, hvor Noget kommer ind i Akterne, og hvor det kommer til virkelig Kundskab; men det skal jeg ikke disputere om; thi jeg har, som sagt, slet ikke udtalt mig imod, at man skal have et Opdagelsespoliti, men imod, at det skal søges skarpt begrændset og som særlig Afdeling efter den særegne Begrændsning henføres til en anden Inspektør, som, naar Begrændsningen skal bethyde Noget, egentlig ikke maa have med Andet end det at gjøre. Den ærebe Ordfører hentydede til den Frihed, der er tillagt Politidirektøren til at tage til sig, hvad han vilde, og anvise sine Underordnede deres Arbejde; men denne Frihed forsvinder, naar man vil gjennemføre en streng Begrændsning. Jeg troer, at der bør være en temmelig stor Frihed just i Politiregionerne; den bør vistnok være begrændset ved et eget Regulativ, som Politidirektøren maa være undergiven under Kontrol fra to Sider: Kommunalbestyrelsen og Justitsministeriet. Ere først denne Kontrol og Regel givne, frygter jeg ikke egentlig for Vilkaarlighed, og selv om den skulde være tilstede fra den foregaaende Tid, saa maa man dog tiltrøe den nye Organisation, at den har Kraft nok til at bryde med denne Tradition; det vilde i alt Fald være uheldigt, om man af Mislik til denne Kraft, af Frygt for, at en meget dygtig og hæderlig Embedsmand med gamle Traditioner skulde overføre disse paa den nye Indretning, skulde fastslaae Noget, hvori man ellers kunde ønske at give Frihed. Jeg udtaler nødvendig Noget, som kan berøre en enkelt Mand, men troede man, at en enkelt Person ved sine Traditioner var til Hinder for at give det Nye Stikelse, saa siger jeg, at denne Person kan ikke bruges dertil, hvilket jeg, som sagt,